

КАВАЛЧЕ

Свирчице моя, шарена,
ти, мое медно кавалче,
ти, моя сладка разтушко,
ти, мое вѣрно другарче.

Викни ми, сладко засвири,
меденъ си гласецъ разнеси
по гори и по планини,
по урви и по осои.

Мойтъ овчици да чуютъ
и вакли, бѣли агънца.
Да чуютъ, да те познаятъ,
при мене да се завърнатъ.

Че както съмъ си полегналъ,
тъй съмъ си сладко позаспалъ
на тази мека тревѣца,
подъ тази хладна сѣнчица.

А стадо ми се прѣснало
низъ китни гори букови. —
Ти, свирчице, го събери
и тукъ, при мене доведи.

